

HLAS VOLYNĚ

Týdeník, věnovaný českým zájmům v Polsku.

<p>Adresa redakce a administrace: Kvasilov na Volyni Rukopisy se nevracejí.</p>	<p>Jednotlivé číslo 35 gr. Cena inserátů: velk. 1/8 zadních stránek 10 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při další inserci značná sleva.</p>	<p>Předplatné pro Polsko: na rok 10 p. zlotých na půl roku 5 „ na čtvrt roku 3 „ Předpl. do Československa na rok 60 Kč. Do Ameriky a Kanady na rok 18 zl. polsk.</p>
---	---	---

Několik úvah k dnešní situaci „Hlasu Volyně.“

V poslední době v „H. V.“ byla umístěna celá řada článků, ve kterých pisatelé dotkli se všestranně života naší menšiny. Mnoho pozornosti bylo věnováno otázkám zemědělství, valným schůzím, sokolstvu, mravnosti, výchově české mládeže, svornosti atd. Pisatelé těchto článků chtěli by viděti naši menšinu národně uvědomělcu, úroveň které by odpovídala požadavkům současné doby a poměrům.

Všechny články jsou psány v nejlepší intenci vytknouti vady a napravití, co se napravit dá. Opomenuta byla jedna důležitá věc na kterou chci upozorniti.

Dle posledních zpráv víme, že počet odběratelů „H. V.“ sáhá něco přes 700. Jaké to nepatrné procento u porovnání s početností naší celé menšiny; průměrně připadá na každé naše středisko méně než 7 výtisků „H. V.“ Uvažíme-li, že jsou taková střediska, ve kterých se odebírá více nežli 10 výtisků, přicházíme k tomu závěru, že na Volyni musí býti celá řada českých středisek, kde se přibližně odebírá 1—2 výtisky „H. V.“ aneb vůbec se neodbírá. Tuším, že takových středisek je mnoho, kde se spí klidným spánkem, kterým je vše lhostejno, které kromě mamony nic jiného nepotřebují a po ničem netouží.

Jeť jasné, že „H. V.“ při větším uvědomění mohl by býti mnohem více rozšířen nežli je. Pak by práce redakce a dopisovatelů měla rozhodně větší význam, pak by každý měl plně zadostučinění, že jeho práce nese ovoce. A teď? Příliš malý zájem jeví naše veřejnost; ty nejlepší články mají procent obyvatelstva čte, čtou jen ty nejuvědomělejší, počet kterých také pomalu bez příčiny klesá. Co učiniti, aby rozšířiti náš tisk? Čím více bude uvědomělych, tím snadnější bude práce a další osud nebude buditi takové obavy jako v současné době.

Každý, komu je drahý osud naší menšiny, musí dbáti o zvětšení počtu odběratelů „H. V.“ Tento úkol je velmi důležitý v této pohnuté době. V tomto směru má pracovati celá naše inteligence, mají pracovati důvěrníci, učitelé, předáci v osa-

dách bez ohledu na sympatii aneb antipatii vůči „H. V.“ Tento během svého vycházení vykonal svou úlohu na české Volyni, je znám celé Volyni, o čem svědčí článek R. Prystupy „Prasa na Wołyniu“, umístěném v denníku „Gazeta Polska“ ze dne 18.IX. 1935 r.

Ziská-li se v každém českém středisku několik nových, řádně placených odběratelů — mnoho bude vykonáno: zpětší se příjmy redakce, zvětší se kruh dopisovatelů a čtenářů, počet kterých je teď bohužel příliš malý. A že to při trochu dobré vůli je vykonatelné, v to se úplně věří. Nevykonali se to, odpovědnost padne na inteligenci, padne na uvědoměly element, na ten element, který se hlásí k primu v našem veřejném životě. Historie o nás poví: žita inteligence, která nestála na výši doby, která k vůli malichernostem nechtěla pracovati pro svoji menšinu. Odejeme, nezanecháme nic pozitivního příští mladé generaci.

Tedy s chutí a odvahou do získávání nových odběratelů, necht' v každém sebe menším naším středisku zapanuje „Hlas Volyně“.

Jelikož peníze jsou hybnou silou každého podniku a poněvadž se teď inkasent nevydržuje, jedna osoba v osadě měla by vykonati sbírku předplatného a okamžitě zaslati do administrace. Každý z řádných odběratelů, když již máme za sebou d bu žní a když již většinou je prodán chmel, také bude pamětliv toho, že nutno bez dlouhých odkladů vypořádati se s administrací „Hlasu Volyně“.

Vykoná-li se vše popsané v tomto článku odpadne obava zániku našeho českého tisku zde v Polsku.

Přítel.

Navrhovaný způsob placení předplatného, t. j. aby v každé obci jeden z odběratelů sebral předplatné a zaslal hromadně do administrace by byl ovšem nejlepším systémem ve vybrání předplatného a také již částečně existuje. V některých obcích máme obětavé důvěrníky, kteří vzali na sebe tento ne právě vděčný úkol. Jelikož ale je to funkce nehonorovaná, nemůže administrace někoho na ni vyznačiti a nezbyvá jí než čekat, až někdo uposlechne výzvy našeho příznivce Přítel a sám se dobrovolně přihlásí.

Redakce.

Sjednocení Arabie.

Jak se dostal Ibn Saud k moci.

(Dokončení.)

Jeho dávní nepřátelé Rašidové se stali definitivně spojencem Turecka a podporovatelem centrálních mocností; proto se Saud rozhodl podporovat Velkou Británii a její spojence. Jeho podpora se vlastně omezovala jen na benevolentní neutralitu. Na základě toho uznala Anglie jeho nezávislost de facto a po 6 let odváděla mu do pokladnice roční poplatek 60.000 liber šterlinků. Být za dobře s tak „uznalým“ státem se tedy vyplácelo. Ibn Saudovi podporovatelé, majíce zajištěno jeho území, obrátili svoji pozornost k západní Arabii, kde byl zase jiný náročný princ ochoten dát se zlákat cínkem anglického zlata. Byl jím Emír Hussein v Hedžasu, dlouhém územním pásu podél Rudého moře. Nad Hedžasem, významným proto, že na jeho území jsou posvátná města Mekka a Medina, dovedli si Turci vždycky uhájit svrchovanost. Ustanovili zde Emírem Husseinem a to roku 1908, kdy mu bylo již 60 let. Tato pocta probudila v něm velké ambice, které ještě značně vzrostly, když se o něj začali ucházet angličtí agenti, štědrí ve svých slibech. Hlavně mu lichotil příslib splnění jeho dávného ideálu: stát se králem. Jen tyto sliby jej pohnuly k tomu, aby zvedl odboj proti turecké nadvládě; jeho synové, podporováni všemožně plukovníkem T. E. Lawrenceem, vybojovali vítězné tažení na severu. Po tomto úspěchu uznala Velká Británie Husseinem králem Hedžasu a zaručila mu finanční pomoc, která dosáhla celkové výše 6 milionů liber ve zlatě. Revolta v poušti byla tedy opravdu prospěšná — vyjma snad kapse anglických poplatníků.

Ibn Saudova situace na konci války nebyla

nijak příznivá. Jeho dávný odpůrce Hussein, který se zatím stal neodvislým králem, začal mu být velmi nebezpečný. Jeho synové se chystali vpadnout do Saudovy země. Abdulah se stal roku 1921 Emírem Zajordánským a Fejsal králem nově utvořeného státu Iraku. A aby situace byla ještě horší, prohlásil se šamarský Rašid, Saudův nepřítel na smrt, nezávislým a Anglie tento jeho čin, v němž viděla posílení svých zájmů, schválila.

Ale všichni kritikové se mýlili, když se domnívali, že Saud, mající za sebou velkou řadu předchozích úspěchů, bude sedět klidně s rukama v klíně a jenom přihlížet úspěchům svých soupeřů. Znali jej velmi špatně. Saud jen vyčkával. A štěstí se zase jednou ukázalo být příznivé jeho počínání. Rychlý vývoj událostí mu hrál přímo do rukou a on vždycky dovedl využít příležitosti, když mu jednou přišla do cesty. Tentokrát to byl případ Khurmy. Hranice mezi Hedžasem a Nejdem nebyla nikdy přesně vytýčena. Proto si oba státy činily nárok na řadu pohraničních oas. Hussein se třikrát marně pokusil o získání oasy Khurmy. Konečně se odvolal do Londýna. Britská vláda mu dala oprávnění k zabránění oasy, varujíc současně Sauda, aby se neprotivil jejímu přání, jinak že mu přetane poskytovat pravidelný roční příspěvek. Hussein, rozradostněn touto vznešenou pomocí, vyslal tedy po čtvrté silný vojenský oddíl, aby oasu obsadil. Ale Saud si dělal málo z anglické hrozby a oasu nevydal. Jeho Wahabiti přepadli v noci Husseinovy vojáky a všechny je pobili. Otázka Khurmy byla tak jednou pro vždy vyřízena.

Husseinův vztek nad touto porážkou byl by již málem ochladl, kdyby se Saud náhle nerozhodl ukázat znovu svoji sílu, tentokrát proti Shammuru. Čekal po řadu let na příležitost, aby potřel své rašidské nepřátele. A ta se konečně dostavila.

Besídka.

William Hulbert:

Osudy medvědí maminky.

(Z knihy „Na stepi a v pralese“.)

(Pokračování.)

Tehdy byla její mláďata již povyroslá, neboť blížilo se jaro a medvíďata zrodila se uprostřed zimy v lednu pod sněhovým příkrovem. Mláďata byla živá a neposlušná, co chvíli vybíhala úzkou štěrbinou ven a hrála si tam bezstarostně, nedbajíc varování uvězněné matere. Pojednou zvětrala stará onen odporný vítr, který znamená, že člověk jest na blízku. A dříve než mohly děti uposlechnouti její výstrahy, zazněl již jejich nářek, jenž jí připomněl nářek mláďat v minulých letech. Jejich matka, hrozivě mručíc, vrhala se proti ledovému příkrovu, leč ten vzdoroval jako železný pancíř. A když se medvědice konečně prohrabala z vězení, bylo pozdě, jen ticho panovalo po lese — a marno bylo volání i hledání.

Bylo to opět v lednu, kdy narodila se jí tři poslední mláďata, ne větší tři krys. Však, kdyby byla mláďata medvědí větší, sotva by jich medvědí maminky uživila uprostřed nehostinné zimy, kdy, dělej co dělej, potravy neseženeš. Mláďata byla slepá a takřka holá. Na štěstí doupě vybrala si medvědice teplé, pokud ovšem jeskyně na dně kotliny ledem zamrzlé a sněhem zaváté vůbec jsou teplé. A tak po dlouhé dny a po dlouhé týdny ležela matka nehybně a mláďata hrála se na jejích

prsech v huňatém jejím kožíchu. Znenáhla dostávala šedivý, hedvábně lesklý kožíšek, pak se srst prodlužovala a přecházela do uhlové černé barvy jejich rodu. A když se překulilo několik měsíců, huňatá klubička čiperně dováděla a hrála si v jeskyni.

Venku již se hlásilo jaro a medvědice s mláďaty stále byla ještě zavřena v jeskyni. Nepomyšleně zvolila si zimní útulek v kotlíně, kam jen na okamžik zasvitlo slunce a kde led držel se dlouho do jara. Nadarmo znepokojená matka hrabala a hrabala, ledový krunýř odporoval jako hradba ze žuly. Konečně jejímu úsilí a vydatné podpoře vlhkého počasí jarního podařilo se prohrabatí tunel sněhovými závějemí. A tak udivená a světlem denním oslepená mláďata po prvé pozdravila rodný kraj. Leč ten jich ueuvítal vlídně a pohostinsky. Nastaly jarní mrazíky a sněžné přehánky, potravy bylo málo. Bukvíc, jako by byly vodou od podzimu spláchnuty, nebylo lze nalézt. Žáby, miši a podobní tvorové jako by byli se světa zmizeli. Podivná náhoda pomohla rodině k dobrému soustu. Medvědice opět vyšla na dalekou pochůzku za potravou, když jí cosi nutkavě táhlo k zimní jeskyni v kotlíně, jejíž ochraně zanechala svoje mláďata. Již z dálky pozorovala, že se děje něco neobvyklého v jejím domově. Hlas děsných zkušeností minulých let naplnil ji zuřivou odhodlaností a šíleným strachem. Mláďata byla v nebezpečí! Jako vichřice přihnala se k tunelu do doupěte, sledující šlepeje velikého dravce. A přišla právě v okamžiku, kdy statný rys skláněl se nad jejími

Při střeleckých závodech u Hail, hlavního města Shammaru, spleli si jeden střelec terč s hlavou vladařovou. Zmatek a třenice, které nastaly po smrti vladařově, daly Saudovi očekávanou příležitost. Svola proto narychlo své vojenské oddíly a dal se neprodleně na pochod do Shammaru, zajal zbylé členy vládnoucího vedení a připojil celé jejich území k svému teritoriu. Tak skončilo neslavně panství Rašidů. A po prvé po řadě generací byla celá střední Arabie spojena pod jednou vládou.

Ale tím neskončila řada Saudových výbojů. Hussein, jemuž bylo tehdy 65 let, začal dělat svým anglickým ochráncům velké nesnáze. Stal se domýšlivým a náročným. Jeho vladaření bylo vyděračské a celý vládní aparát byl zkorumpován. Nářky poddaných jeho země a vydíraných poutníků, putujících do Mekky nedostaly se sice až k uchu londýnské vlády, anebo u ní nenalezly slyšení. Zato je však slyšelo ucho Ibn Saudovo, který opět jednou vycítil, že nadešla jeho příležitost. Věděl však, že jeho sekta — Wahabité, je z duše nenáviděna celým islamským světem a že její pokus o okupaci svatých měst bude trpěn jen v tom případě, když násilnosti Husseinovy dostoupí krajnosti a stanou se nesnesitelné. To ovšem ještě vyžadovalo dlouhou dobu trpělivého vyčkávání. Ale Ibn Saud nechtěl již čekat. Věděl, že edy musí učinit ještě něco jiného. A to přišlo náhle a nečekaně.

Roku 1924 se rozhodl Mustafa Kemal a jeho rádcové udělat konec styků mezi novou tureckou vládou republikánskou a Kalifátem. V poslední době vlády tureckého sultána byl Kalif současně i duchovní hlavou islamu. Zrušení sultanátu mělo však za následek úplnou odluku církve od státu. A tu se — tři dny po usnesení tureckého národního shromáždění — rozhodl Hussein, že si přisvojí kalifát. Přirozeně, že jeho úmysl vyvolal

důvěřivými a nezkušenými miláčky. Nadarmo prskal a ježil se rys v hrozném postoji tušené smrti. Jedinou ranou tlapy roztrhala mu hlavu o skálu a pak ho na kusy roztrhala. Ovšem odnesla zápas nějakým škrábnutím a kousnutím, leč rys zásobil ji alespoň na několik dní potravou a mláďata pochopila zkušenost prvního zápasu na život a smrt.

Pak nastaly nové toulky, jež skončily krásným objevem. Dřevaři na podzim měli na nedalekém svahu sklad potravin. A protože se opozdili a protože cesta v tomto skalnatém kraji byla velmi neschůdná, uložili přebytečné zásoby na příští rok do chaty, zrobené ze silných kmenů. S největším napětím sil podařilo se medvědicím vybrátli jeden z kmenů, které tvořily stříšku zásobárny. Pak vše šlo již snadněji. Vylomen byl ještě jeden kmen — a medvědice se octla u prostřeného stolečku lahůdek. Dobré časy nastaly jí i mláďatům. Jak živa se medvědice nepoměla tak jako tento rok. Snad osud přivedl ji k tomuto blahobytu proto, že byl to rok poslední jejího putování lesem i skalinami. Byl tam v bednách, které snadno bylo otevřít, surový cukr, byly tam kusy přečutného syrového i uzeného toku, soleného masa, pytel bělostné mouky. Ba medvědice tak všestranně zahloubala se do zásob, že nepohrdla ani zásobou suchého čaje, pepře a papriky. Ze sušená jablka, hrušky a švestky znamenitě doplňovaly jídelní lístek, nelze přece pochybovati. Proto medvědice převedla sem mláďata a nehnula se takřka s místa dříve, pokud nevyjedla všech

bouri v celém islamském světě. Část obyvatelstva se sice smířila s novým řádem, ale moslemní egyptští a indiští byli nesmírně rozhořčeni; vztek Wahabitů pak neznal mezí. Proto bylo usouzeno, že válka mezi Husseinem a Saudem je nevyhnutelná. Nenalezl se vliv, který by mohl oddálit anebo vůbec odvrátit tento boj. Britská podpora oběma soupeřům byla již odeprána v roce 1924 a tak vlastně neměl Saud svým výpadem co ztratit. Posílen sympatiemi mohamedánských vůdců, souhlasících s jeho stanoviskem, vytrhl v srpnu do boje. O výsledku jeho tažení nebylo pochyby. Brzy byl celý Hedžas, až na přístav Jidu, v rukou Saudových vojsk. Po roce obléhání se město vzbouřilo, král Ali a jeho spojenci museli uprchnout do ciziny. Dobytím Jidy celá válka skončila.

Ibn Saud si uvědomil, že všichni mohamedáni nedočkavě očekávají, co nyní učiní. Využil proto času při obléhání Jidy k zajištění bezpečnosti a hladkého průběhu každoročních poutí do Mekky a přijal delegace perských a indických mohamedánů, které se přišly přesvědčit, zda jsou pravdivá vyprávění o wahabitském fanatismu, zničení svatého hrobu a o dalších náboženských zločinech. Saud vyvrátil nepravdivost těchto tvrzení a smluvil s nimi, že svolá po skončení války velkou konferenci mohamedánských hodnostářů, s nimiž by se dohodl o společné správě svatého hrobu.

V lednu roku 1926 si přivojil uprázdněný královský stolec hedžaský. O rok později, na žádost kmenových náčelníků nejdských, změnil svůj oficiální titul sultána na krále. Brzy nato spojil všechna svá území v celek, nazývaný dnes Saudovo arabské království. Změna, která se stala s Arabii od roku 1925 je velmi pozoruhodná. Stará hedžaská správa byla téměř úplně očistěna od korupce. Domorodé vzpoury omezeny na minimum, a to tím, že každý kmen dostal zodpovědnost za

zásob do posledního zrnčka.

Zatím rozvila se příroda, a když se dřevaři navrátili, aby zlořečili nad vydrancovanou špiží, byla již medvědice daleko na cestě s hor do údolí. Navštívila s medvěďaty údolí, zvané skelným nebo též slídovým, ježto tam ležely veliké tabule slídy. Údolím zurčel křišťálový potůček, v němž žili dobří prstruzi. Cestou medvědice ukázala mláďatům, kterak se vybírá med divokých včel. Zastavila se u dutého stromu a znalecký pohled vzhůru. Pak se vyškrabala k otvoru a pozorně vyšetřovala prackou obsah dutiny. Nadarmo účely včely, hustý kožich jí bránil proti žihadlům. Arciť do nosu dostati žihadlo nebylo právě příjemným pocitem, jak dovědčovalo zuřivé škrábání prackou a zlobné mručení. Přes to, že medu mnoho po zimě nezbylo — přec výprava byla odměněna sladkým plástrem. A také mláďatům dostalo se kousek plástu, jež pozorně rozžvykovala a vylizovala. Týdny mijely v toulkách pralesem a ve výletech až k sídlům farmářů. Na těchto nočních výpravách bylo třeba zvláštní obezřelosti. Bylo to již v létě, kdy zrály lusky na hrachovém poli. A medvědice znala sladkou chut mladého hrášku. Jak mláďata špulila pysky, kterak mlaskala, pochutnávajíc si na této lahůdce! Ani nepozorovali, že se dostali k ohradě farmářově, kde na smrt vydělili uzavřené koně. Když pak divokým zmatkem koní, nepokojem dobytka vzbuzení obyvatelé farmy vyběhali, medvědice odvedla co nejspěšněji mláďata pod ochranu lesa. A temná výstraha zkušeností minulých let nedovolila jí,

udržování míru ve svém území. V případě vzbuření se chopily okolní kmeny bez vyzvání iniciativy, vpadly do území a udělaly pořádek. Také zahraniční záležitosti byly rozřešeny stejně uspokojivě. Velké Británii nezbylo nic jiného, než milostivě uznat nový režim a jeho úplnou nezávislost. Byly také odstraněny pohraniční nesnáze a konflikty s Irakem.

Nedávným a snad již posledním ze Saudových výbojů byl výpad proti Yemenu, menšímu území na jih od Hedžasu (na pobřeží Rudého moře). Yemen byl vždycky mocenským nebezpečím. Před válkou byl nominálně podroben Turecku. Po válce Itálie uznala jeho nezávislost. Když král Saud rozšířil své panství na území sousedního Assiru, řekl si, že by mohl vzít Yemen již při jednom. Učinil tak loni v létě. Dosavadní vládce Yemenu byl nucen žádat o mír a slíbit, že nebude napříště působit žádné nesnáze.

Tak dospěl roku 1934 Ibn Saud na konec své dlouhé cesty. Kdysi tulák bez přístřeší, je dnes králem velkého státu, který si sám vybudoval. Území, po leta zmítanému politickými zmatky, přinesl sjednocení a mír. Teprve čas nám ukáže, zda se mu podaří uskutečnit plán probuzení opravdového a trvalého arabského nacionalismu. Jedna věc je jistá. Rozpadne-li se jeho království, nebude to jistě za jeho života a nebude to jistě jeho vinou. Saud má dnes 17 žijících synů. Těm připadne velký odkaz velkého budovatele státu.

SPOLKOVÝ VĚSTNÍK.

F. Grygar, Ozerany České.

Krok ku předu.

Není tomu dávno, kdy jednotliví občané v obcích obdrželi oběžník iniciativní skupiny mající

aby se vrátila příští noci před smrtonosné ústí číhajícího farmáře. Zato zanedlouho zcela nenuceně a za jasného dne navštívili chatu drv štěpů, když byl černý kuchař odběhl s vědrem ke studánce pro vodu. Než se navrátil, uchopila máti veliký pekáč, na němž se smažily brambory, a utekla s ním do lesa. Tam pochutnávali si po prvé a naposledy na výtvorech lidského umění kuchařského, zatím co rozzuřený kuchař proklínal nejapné vtípy nevinného druhu a sliboval mu krvavou odplatu.

V potoce bylo mnoho pěkných pstruhů, kteří lákali naše medvědy. Kolik různých způsobů zkusila medvědice, nežli si osvojila jistou zručnost rybolovu! Nejprve hupla všemi čtyřmi do vody za pstruhem. Leč dříve, než byla dopadla, byl pstruh ten tam a medvědice zuřivě tiskla ke dnu jen nějaký kámen. Pak lehla si na kmen přes potok vyvrácený. Trpělivě se rozehnala prackou, kdykoliv se objevila ryba. Mláděta opodál zvědavě okukovala počínání matčino. Leč jejich matka byla také nezkušená a učila se stále ještě ze svých pokusů a omylů. Nadarmo znovu a znovu chňapala po hbitém pstruhu, vždy jí unikl. Konečně napadlo jí, aby se posadila do úzkého a mělkého ramene potůčku, držíc tlapy k ráně připravenou. Seděla nehybně jakoby z kamene tesána. Ryby pluly k ní klidně, pokládajíce ji za obyčejný balvan. Když pstruh připlul jí na dosah tlapy, prudce po něm udeřila. Opět nezdar! A podobně dále se jí po druhé, po třetí, po čtvrté. Přišla buď dříve nebo později. Na konec však přece vyzorovala pravý okamžik, a od té chvíle měly její děti často rybí pečínku. (Dokončení.)

ho se zakládali nového časopisu s prosbou o podání svého názoru v té věci. U nás jsem to byl já, který měl možnost ten náhled říci. Jako stoupenec a podporovatel podniků zdravých, byl jsem rozhodně pro zvětšení „Hl. Vol.“ což by znamenalo přidání života „Hl. Vol.“ nejen v podobě onoho projektovaného obrázkového časopisu, ale i v podobě zvětšeného akc. kapitálu a hlavně předplatitelů, řádně placících. Dohoda v té věci zdá se není již daleko a tak se staneme svědky prvního kroku na cestě osvěty „spojenými silami“.

V čís. 35. „Hl. Vol.“ vzal p. učitel Rébl na národní sito naši inteligenci a to zcela správně. Do „Hl. Vol.“ se má psát pouze to, co se občanům pisatelovy obce líbí, aby se tím necítili uraženi, jinak se mu vytýkají vlastnosti špatné vrány. Z naší mladé naškrobené inteligence máme málo užítka (až na malé výjimky), protože ona odvykla vsi a nerozumí nebo nechce rozumět jejím potřebám v dnešní době a rozpíná křídla buď k velikému letu bez ohledu na okolí anebo jest k svému okolí obojetná. A ptá se proč? Schází jí dobrá vůle při rozsévání zrna kultury. Počítají se proti svému okolí velice moudří a nechtějí kus té moudrosti dáti svému okolí, které by ji potřebovalo. Heslo „spojenými silami“ jest jim cizí. Proto jest v našich obcích tolik nářků, že každý kdo trochu té moudrosti má jde ku předu bez ohledu na to, co se děje okolo.

Proto též živoří naše české spolky zakládané pro parádu a ne pro vzdělání členů, kus práce pro dobro spolku či veřejnosti jest nám těžká, sobeckost a vlastní prospěch jest nám nejbližší. Bojujeme proti zábavě i divadlu jako všem neužitečným a zapomínáme, že divadlo to jest živá kniha našeho života, na které bychom nikdy neměli zapomínati. Škola, kniha a divadlo povzbuzovalo a šířilo ducha národního v době útlaku a nejlépe vypínalo své poslání.

Pozorujeme-li časopisy polské uvidíme v nich práci polských organizací u nás. A my? České hasičstvo, jedna z nejstarších organizací, postavena byla před podepsání nových stanov a co vidíme? Někdo podepsal, někdo čeká co bude dál; někdo nechce podepsati. Když jsem volal po užší spolupráci nikdo se neozval a kolik nás je, to ví asi jen Bůh, protože nikdo se nestará o to, aby v naši vlasti věděli jak zde naše spolky žijí. Budujeme nové, na staré zapomínáme a ty se nám rozpadávají. Aby pak jsme byli hodnými představiteli našeho národa musíme se sraziti k společné práci s heslem na rtech: Nejdříve jsem Čech a pak ostatní.

HOSPODÁŘSKÝ ZPRAVODAJ.

Výsledky žní v Polsku.

Hlavní statistický úřad ve Varšavě uveřejnil na základě zpráv 4.200 dopisovatelů tyto číslice o předpokládané sklizni 5 nejdůležitějších zemědělských produktů v Polsku: 19,985.700 metrických centů pšenice, 63 819.400 q žita, 14.286.200 q ječmene, 25,651.700 q ovsa a 293,867.600 q bramborů. Proti roku 1934 je letošní sklizeň poněkud slabší, a to u pšenice o 3,9 proc., u žita o 1,3 proc., u ječmene o 1,7 proc., u ovsa o 0,6 proc. a u bramborů o 12,2 proc. Nejlepší výsledek měly žně v jižních vojvodstvích. Ve vojvodstvích varšavském, lodžském a kieleckém je velký pokles ve sklizni pšenice, ve vojvodstvích Lodž, Vilno a Nowogródek sklídilo se méně žita a ve vojvodstvích Poznaň, Lodž a Varšava urodilo se méně ječmene, ovsa a bramborů.

Volyňské výstavní trhy.

Starý park knížat Lubomirských opět ožil. Sváteční měšťáci, výpravy školních dětí, lidé ze vsí prohlízejí se zájmem jednotlivé pavilony Volyňských trhů. Letošní výstava jak počtem pavilonů tak i obchodním obrátem dokazuje, že tato volyňská impéria má trvalou budoucnost.

V prvním paviloně, státní škola rolnická v Šubkově vystavuje výrobky košíkářské a lidový průmysl, dřevěnou galanterie z Javorova ve východní Malopolsce. Hned vedle se nachází pavilon volyňského průmyslu lidového. Kilimy, sukna, výrobky z vlny, příkrývky, burky, kožichy. Sarny a Křemenec vystavují originální keramické výrobky. Hodně místa jest uděleno lnu a konopí. V malém pavilonku Polská Matice z Gdaňska ukazuje výrobky z jantáru a kašubské výšivky.

V pavilonech Volyňské zemědělské komory a Lublinské obchodně-průmyslové komory spousta výkresů a diagramů seznamuje nás s rozvojem zemědělství, obchodu a průmyslu na Volyni. Volyňský export zahraniční dosahuje značné částky — 34 milionů zlotých. Vyzýváme hlavně chmel, len, konopí, houby, ovoce, pokrutiny, vejce a j. produkty.

Z průmyslu je zastoupen hlavně odbor dřevařský a hospodářských strojů. Pluhy, brány, separátory f-my Alfa Laval, secí stroje do nejmenších rozměrů vystavuje Hospodářské Družstvo v Rovně.

V hlavním paviloně soustředily se obchodní firmy. Státní zbrojařské podniky vystavují známé kvalitní kola „Lucznik“, Zde se nachází tež stánek dusíkových továren Chorzów — Mościce. Nedaleko pavilonu Svazu mlékařských a vaječných družstev ve Varšavě nachází se výstava fotografická a krajinářská. V jednom křídle tohoto pavilonu Volyňská řemeslnická komora zhmotnila vše, čím se může prokázat naše řemeslo. Svědčí o stále vzestupní linii volyňského řemesla. V paviloně u zábavného parku vystavují Státní kamenné lomy v Janové Dolině.

Přejdeme přes most, přehozený nad vozovou cestou, ocitneme se v zábavním parku, hlavní atrakcí kterého jest cirkus „Korona“ se zvěřincem.

Výstava zahrnuje všechny možné obory hospodářského a obchodního podnikání na Volyni a má charakter regionální. Dne 29. září bude se konati „Den koně“ a 30. září bude již definitivně zavřena.

Kronika.

Důležitější politické události.

DOMÁCÍ.

P. President Republiky profesor Mościcki jmenoval minulou neděli 22-IX. 32 členů senátu. Právo jmenovati část senátorů má P. President, jak známo, na základě nové ústavy.

Největší podíl při jmenování senátorů byl P. Presidentem republiky přičten agrárikům (6 mandátů) a universitním profesorům (4 mandáty).

Ze známých politických osobností byli P. Presidentem Republiky jmenováni senátory: bývalý maršálek sejmu dr. Switalski, bývalý poznaňský

vojevoda hrabě Adolf Bninski a jeden ze zakladatelů radikální lidové strany „Wyzwolenie“ Maximilian Malinowski. Z národních menšin dostali Němci, Ukrajinci a Židé po 2 mandáty. Kromě 4-ch senátorů, vybráných dne 15. září v Lucku a síce býv. minist. předs. p. Janusz Jędrzejewicz, býv. senátoři p. Mikuláš Maslov, p. Antonín Staniewicz a p. Tadeusz Dworakowski byl jmenován P. Presidentem Republiky p. Joachim Wołoszynowski, předseda družstevního svazu „Hurt“ a hlavní redaktor časopisu „Wołyń“.

ČESKOSLOVENSKO.

Letošní výroční shromáždění americké Wilsonovy nadace, které se konalo 7. května, rozhodlo, aby president T. G. Masaryk byl vyznamenán plaketou této korporace. Vyslanec Spojených států amerických v Praze J. Butler-Wright navštívil dnes Lány, aby panu presidentovi jménem předsedy jmenované korporace Hamiltona Fish Armstronga a v jeho zastoupení plaketu tuto odevzdal.

„Wilsonova nadace“ je národní výbor ve Spojených státech amerických, který čítá 250 mužů a žen o veřejný život zasloužilých. Byl ustaven r. 1922 z kruhu přátel presidenta Wilsona. Jeho účelem bylo původně uctívati vynikající osobnosti americké. Později rozšířil výbor svoji působnost na korporace i jednotlivé osoby ostatního světa, které získají si zásluh ve snahách o uplatnění zásad demokratických v životě veřejném a o uplatnění zásad humanitních v lidském životě vůbec.

LITVA.

Litevský zahraniční ministr Lozoraitis měl rozmluvu s Lavalem o Klajpedě. Litva bude plně respektovati volební statut. Německá propaganda v Klajpedě je zběsilá. Německá auta a motocykly přímo brázdí celé území a rozšiřují propagační německý materiál a oznamují brzký zákrok německého nacionálního socialismu. Litevský rozhlas je soustavně rušen současným němckým vysíláním. Také jsou prý již hotovy „černé listiny“. Vojenské přípravy ve Východních Prusích jsou značné a nacionálně-socialistický puč v Klajpedě není prý vyloučen.

FRANCIE.

Politický zápas stran se zde přiostrčil. Na jedné straně „Lidová fronta“ obratně využítokovala zápletky italsko-habešské k výpadu proti domácímu nacionalismu, prohlašuje tento za „fašismus“ a pak hlavně proti propagandě „Fronty zemědělců“, v níž jí vyrůstá nepohodlná konkurence. Proto levice ehystá se opakovati 11. listopadu svoje manifestace.

Vůdce zemědělců Henri Dorgères, opírající se o zemědělské komory, nezahálí a odkrývá soustavně slabiny Lidové fronty. Persekuce učinila ho v očích rolníků mučedníkem. V Alžíru, Tunisu, v Nancy, ve Blois je aklamován vesnickým lidem jako spasitel. Ve Blois, kde po prvé kandidoval, Dorgères prohlašuje: „Jsme dobrými vlastenci. Nechceme nikoho utiskovati. Nedáme se však také zatlačiti do přitmi. Hlásíme se o právo spolurozhodovati o svém osudu. Stavíme se kolem francouzského třibarevného praporu na vzdor komunistům.“ Za program této strany byly postaveny tyto zásady: Státní reforma, přímé zastoupení

stavů, zhodnotnění plodin, úlevy při daních atd., mezi jiným i dohoda demokratických a mírumilovných států.

Za podobných okolností jsou ozdravné snahy Lavalova kabinetu znesnadňovány. Musí tedy jednati tím rozhodněji. Tak třeba si vysvětliti, že Laval postavil se proti příjezdu delegátů sovětských syndikátů a mezinárodních rudých syndikátů k sjezdu komunistických organizací (C.G.T.U.), svolaného do Issy-les-Moulineaux na 24. září a přes přímluvu levých ministrů a protest „Ligy pro lidská práva“, nedal delegátům dosud pasová visa.

Mezitím ministr práce L. Frossard a ministr veřejných prací L. Eynac, s předsedou technické komise Dautry připravili další serii velkých podniků k ráznému potření nezaměstnanosti, dotovaných 900 000 000 Fr. Již dnes z 503 000 nezaměstnaných (na jaře 1935) nastoupilo práci 123.000, takže zbývá ještě 380.000 osob, přihlášených k podporám.

SPOR ITALSKO-HABEŠSKÝ.

Italie konečně dává najevo chuť k vyjednávání.

Italie zamítla návrhy pětičlenného výboru. Mnohým se zdá, že bude nyní nesnadné zažehnati nepřátelství. Ale přes neklid, jež tisk projevuje, znění a duch zprávy o zasedání italské ministerské rady, kde návrhy byly odmítnuty, ponechává ještě naději, že všechny možnosti vyjednávání nejsou dosud vyloučeny.

Soudí se, že Itálie nezamítne nové vyjednávání, jestliže bude vedeno na jiném základě nežli jednání předchozí, neboť návrh ženevský, jak se naznačuje, ani nebere na zřetel italské memorandum o Habeši, ani potřeby bezpečnosti italských kolonií.

Zdá se, že základnu k novému jednání mohou tvořiti tyto kladné prvky: nutnost rozlišovati mezi Habeši vlastní a mezi územími poplatnými; nutnost odzbrojení Habeše, jehož provedení jest možno toliko pod italskou kontrolou; upustiti od námětu, aby se Habeši dostalo přístupu k moři, neboť jeho uskutečnění by znemožnilo odzbrojení Habeše.

Pětičlenný výbor Rady Společnosti národů sejde se aby prozkoumal situaci, vzniklou tímto stanoviskem italské vlády.

Právě tak jako v sobotu i po včerejší úřední odpovědi italské vlády se nepovažuje vyjednávání za skončené. V některých kruzích ženevských delegací se počítá s tím, že italská vláda oznámí v nejbližší době přesněji, jak si představuje minimální základnu k dohodě s Habeši.

Část francouzského tisku otiskla (podle zprávy United Pressu z Paříže) sensačně zabarvené zprávy o vážných rozporech mezi Mussolinim a králem. Král Emanuel prý nepokládá za rozumné provádět ve vší důslednosti všechny plány habešského polního tažení, jež Mussolini naopak míní provést do důsledku a všechny.

Král Emanuel prý zrazoval a zrazuje Mussoliniho, čímž roste mezi oběma napětí. A poněvadž k napětí přibývají nyní i rostoucí finanční nesnáze Itálie, nastalo prý i ono částečné váhání Říma, které nadešlo v posledních dnech a také se tím vysvětluje i náhlý velmi zdvořilý tón Mussoliniho v posledních odpovědích do Ženevy.

U. S. A.

Oznamuje se z Washingtonu, že skupina profesorů, organisovaná v republikánské straně, doporučila, aby republikánským protikandidátem Rooseveltovým při presidentských volbách v příštím roce byl známý továrník aut Henry Ford. Ford je však republikánem teprve od nedávna. Býval stoupcem Wilsonovým a demokratické strany a k republikánské straně přešel teprve za Coolidgeho. V poslední době je zejména prudkým odpůrcem politiky Rooseveltovy. Není jisto, zda představenstvo republikánské strany doporučí Forda jakožto svého kandidáta.

JAPONSKO.

Japonské vojenské kruhy odmítají vyjádřit se o pověstech, že prý japonský posádkový velitel v Těncinu prohlásil, že japonská armáda musí použít celého svého vlivu, aby byl odstraněn v Číně režim nacionální strany a dále, aby maršál Čankajšek byl navždy vypuzen ze severní Číny. Generál Tana prý také naléhal, aby se nankinská vláda zřekla státních příjmů v severní Číně.

—0—

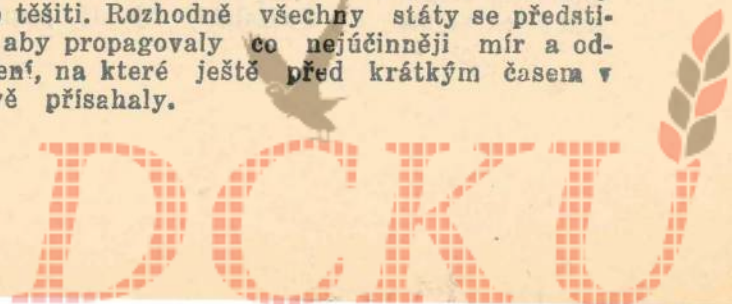
RŮZNÉ ZPRÁVY.

Jedy kopřiv.

Žihavé chlupy kopřiv snadno se ulamují, poškrábnu ostrým okrajem kůži a vystřikují do rány kapičku jedu. Za podstatu jedu kopřiv bývá považována kyselina mravenčí, spíše však běží o jedovaté t. zv. toxalbuminy, sloučeniny příbuzné s bílkovinami. Naše kopřivy působí jen místně zánet provázený nepříjemným svěděním. Ale kopřivy horkých krajín jsou daleko nebezpečnější. Jsou také mnohem statnější, jsouce vzrůstu stromovitého. Větvevi jávské kopřivy *Urtica stimulans* domorodci krotí buvolu. Ještě nebezpečnější však je *Urtica urentissima* z ostrova Timoru, kterou domorodci nazývají ďábelskou rostlinou. Člověk touto rostlinou popálený po léta trpí občasnými bolestmi, jež mohou přejíti až v křečovitě záchvaty, z nichž člověka vysvobodí jen smrt. Popálení touto kopřivou připomíná pokousání jedovatým hadem.

Smrtící paprsky v činnosti.

V blízkosti New Yorku konal se velký pokus s tajupnými smrtícími paprsky, který prý přinesl skvělé výsledky. Za šera mělo 51 nepřátel. Loď napadnouti pobřeží, chráněné jen jedinou baterií s přístroji na vysílání paprsků. Útok lodí byl tak dokonale odražen, že z 51 nepřátelských plavidel bylo jich 48 učiněno neschopnými boje nebo úplně zničeno a ze tří lodí, kterým se podařilo uniknouti zkáže, byla později jedna nalezena na moři se stroji úplně porouchanými. Zprávy neudávají, v čem spočívá ničivá síla oněch paprsků, ale pokusy s tímto vynálezem konají se již současně v Anglii, Francii a Německu a lidstvo má se tedy na co těšiti. Rozhodně všechny státy se předstihují, aby propagovaly co nejúčinněji mír a odzbrojení, na které ještě před krátkým časem v Ženevě přísahaly.

Nový druh škol v Baťově.

Deset kilometrů za Zlínem vzniká okolo pomocných závodů Baťových nové město Baťov. Podle záměrů a plánů J. A. Bati budují se závody i město tak, aby byly živým pomníkem Tomáše Bati, který padl na pozemcích tohoto kraje, tehdy ještě pustých. V těchto dnech bylo přikročeno k výstavbě škol, jež budou patřit svou organizací mezi nejzajímavější školní podniky v republice. Budou to dvě školy obecné a jedna měšťanská. Ke školám jsou přičleněny školní stadion, školní zahrada a farma. Se stadiem sousedí zimní tělocvična, která přímo souvisí se síní pro žakovská shromáždění a školní divadlo. Školy jsou stavěny tak, aby umožnily co nejpraktičtější výchovu dětí. Ve školní zahradě bude mít každý žák svůj kousek půdy, který bude obdělávat. Plodiny, vypěstěné vlastní prací, může si sám prodat. V dětské farmě, upravené parkovitě, budou mít žáci vlastní chov dojníc, vepřů, drůbeže a pod. Zemědělství bude dále zastoupeno výzkumnou zdhradou, skleníky a školkou. Rukodělným pracím budou se žáci učit ve vlastních dílnách. Kromě toho u každé školy budou t. zv. vyučovací dvory, t. j. otevřená prostranství, chráněná před větry, kde se budou žáci učit základním poznatkům fyzickým, mechanickým a konstrukčním. Z vyučovacích pomůcek budou tu na př. velké stavebnice, jeřáby, kladkostroje a pod. Za příznivého počasí bude se některým předmětům vyučovat v t. zv. pavilonové škole, na slunci a na vzduchu.

Vlna z kamene.

Kámen a vlna jsou pojmy, které je možno těžko sloučit, ale přece vyrábějí ve Spoj. státech

amer. z kamene ročně 65.000 tun kamenné vlny. Východím materiálem je dolomit, který se taví v ohromných cylindrových pecích, ehlažených vodou. Teplotura těchto pecí je 1.500 až 1.800 stupňů C, dolomit však se taví už při 1.200—1.350 st. C. Rozstavený dolomit se z pecí vypouští slabým proudem a je rozprašován proudem páry, jež má tlak od 5.5 do 7 atmosfér. Tímto tlakem rozprskává se tavenina v tisíce malých krupiček, které, letíce vzduchem, se protahují ve vlákna, padají na pohyblivý pás a jsou odnášeny. Slabým roztokem parafinu se zproští prachu a stlačí se v jednotlivé kusy na stroji zvlášť k tomu účelu konstruovaném. Kusů těch lze pak použít k výrobě pokrývek, polštářů a podobných předmětů. Smíchá-li se takto získaná kamenná vlna s asfaltem a dřevitými vlákny, dostaneme kamenný korek. Tento kamenný korek je špatným vodičem tepla a slouží proto jako výborný izolátor místností, v nichž je zapotřebí udržeti stálou teploturu. Přidáme-li však ke kamenné vlně součástky minerální a upravíme do desek, můžeme jich použít jako výborných izolátorů zvukových. Výrobci tvrdí, že nejvhodnější dolomit k výrobě kamenné vlny je z poloostrova Niagara.

Prodá se

hospodářství, u silnice Rovno—Žitin, ve výměru 7½ ha s mrtvým inventářem a stavbami; z toho 1½ ha luk. Dotazy u majitele p. Josefa Gaiki. Adresa: wieś Krubie koło Żytynia pow. i gm. Równe.

8.

mám své plány, o nichž později.

V ý s t u p 3. Vašek.

Vašek: (Projde furiansky a drcne loktem Jeníka, na druhé straně vyzývavě se po něm ohlédne a zajde.)

Jeník (uražen): Vašek-Zrzoun... Stále mi vchází v cestu.

Liduška: Vašek... A jak vyzývavě na tebe hleděl.

Mařenka: Ublížil's mu snad?

Jeník: Ani s ním nemluví s protivou! On, starý mládenec - nadutec, majitel rozsáhlého statku, kdežto já... (Vzdýchne si).

Liduška: Jen si nestýskej Jeníku, naše chalupy jscu nejubožší ve vsi.

Jeník: Tobě Liduško je přece lépe, jsi jedinačka, máte kousek pole, kdežto matka na té šandičce sotva nás sirotky obživí. Otec již dávno dřívě věčný sen.

Mařenka: Buď jen dobré myslí, můj otec má dosti majetku a pomůže jako vždy pomáhal.

Jeník: Hle Liduško, Vašek-zrzoun míří k vám (Ukazuje za kulisou). Co pak asi u vás chce..?

Liduška: Opravdu! To raději teď ani domů nepůjdu, nerada ho potkávám, je protivný a dolízavý.

5.

večer! (jde dále).

Jeník: Již domů dědečku? Pobuďte chvíli s námi.

Liduška: A sedněte si dědečku třeba tuhle na pařez, nohy vás jistě bolí...

Hroníček: (sedá) Ba bolí, bolí... Obešel jsem pole a tu mě přivábil ten zpěv. Také jsem rád zpíval o naší milé vlasti. Při té dřině zpěv nás sílí a povzbuzoval.

Jeník: Hodně jste se napracoval, vidíte dědečku?

Mařenka: A vypravujte nám něco, třeba o naší vesničce, jak jste se sem přistěhovali.

Hroníček: (mezitím zapálil facku) Tak tedy poslyšte! Přijeli jsme sem většinou od Jičína, od Hradce Králové, ze severních Čech. Jeli jsme povozy, pěšky, někdo jel trakařem, ba i psy zapřahali chudší do vozíků. Byla to smutná cesta do ciziny a dalo by se o tom mnoho vypravovat. Nejdříve jsme postavili prozatímní boudy a baráky, tuhle pod tím svahem. Pak jsme od rána do noci, týdně, měsíce a leta v tomto místě kde vidíte pole, kácely duby; rány seker se rozléhaly a plašily divou zvěř, ohrožující dobytek a naše políčka, až konečně z krve a mozolů našich vyrostla tato vesnička.

Mařenka: Bylo vám smutno v takové samotě, vidíte?

OBILÍ.

Záznam Rovenské obilní bursy 27.IX. 1935.

Žito dvorské	Zl. 10.50—	11.00	za 100kg
„ různé	„ —.—	—.—	„ „
Pšenice dvorská	„ 16.00—	16.25	„ „
„ obyč.	„ —.—	—.—	„ „
Ječmen pivovarský	„ 11.25—	11.50	„ „
„ na kroupy	„ —.—	—.—	„ „
Oves jedn. druhu	„ 12.00—	12.50	„ „
„ sbíraný	„ —.—	—.—	„ „
Mouka žitná I. 55°.	„ 18.00—	18.50	„ „
„ „ I. 65°.	„ 16.00—	16.50	„ „
Mouka pšen. I. 40°/	„ 28.50—	29.50	„ „
„ „ I. 55°.	„ 25.50—	26.50	„ „
Otruby žitné	„ 6.50—	6.75	„ „
„ pšeničné	„ 7.00—	7.25	„ „
„ ječné	„ 7.25—	7.25	„ „
Kroupy ječné (pencak)	„ —.—	—.—	„ „
Řepák	„ —.—	—.—	„ „
Hrách	„ —.—	—.—	„ „
Fasole	„ —.—	—.—	„ „
Vikev	„ —.—	—.—	„ „
Jetel červený	„ —.—	—.—	„ „

Záznam 27.IX. soukromého obchodu—zač kupuje.

Žito	zl. 1.70	za 1 pud (16.38 kg)
Pšenice	„ 2.50	„
Ječmen	„ 1.70	„
Oves	„ 1.60	„
Hřečka	„ —.—	„
Proso	„ —.—	„
Řepák	„ 5.00	„
Hrách	„ —.—	„
Fasole	„ —.—	„
Mák	„ —.—	„
Jetel	„ —.—	„

6.

Hroniček: Místní obyvatelé hleděli na nás dosti cize, ale když uviděli naši práci, zvykali pomalu a ještě se od nás ledačemu naučili. Ostatně jsme si hned rozuměli, vždyť jsme z jedné Slovanské krve, a měli bychom žít v nejlepší shodě. Však víte, že tudy táhli Čech, Lech a Rus, a byli to rodní bratři. Tyhle velikáni duby mohly by ledaco říci, zůstaly jako sirotky—tak teskně šumí...

Jeník: Když tak někdy na ně pohlížím, zdá se mi, jako by kývaly hlavami a jejich šum jako by chtěl vyprávět o starých, zaslých časech. Víte co, zazpívejme s nimi. (Nejdříve Hroniček).

Hroniček: (sám) šumí duby, šumí píseň.
Zadumán tu hledím na ně,
vzpomínám na české stráně.
V srdci bol a v nadrech tíseň
po všem co se nenavrátil,
co vzal s sebou čas...

Mladí všichni: šumí, šumí po úbočí,
rosa vniká v naše oči,
mladý věk náš tiše plyne,
touha pro vlast nezahyne,
ta pohádka věčně živá
kež se vrátí zas..!

Hroniček (slzí): I šlaka, umíte vy člověka rozlítostnit... Nu je dobře, že dbáte tak o

Tržní zprávy.

CHMEL.

Žatec, 20. září.

Na žateckém trhu chmelném byla zejména v druhé polovině uplynulého týdne menší koupětlivost a také smýšlení se poněkud oslabilo. Zájem byl hlavně o prima a dobré střední chmele, kdežto střední zboží bylo poněkud zanedbáváno. Klidnější průběh trhu měl za následek také rigoróznější posuzování jednotlivých jakostí chmele. Dnešní tržní cenový záznam jest

Kč 1.500.-- až 1.750.-- za 50 kg.

V ojedinělých případech bylo za výběrové položky z nejlepších žateckých poloh placeno Kč 1.775.-- a jedna menší partie dosáhla Kč 1.800.--. Také pod nejnižší cenový záznam byly hlášeny jen ojedinělé prodeje a jednalo se v tom případě o podřadné zboží. Na nákupu chmele zúčastnili se exportéři, žatečtí komisionáři, zakázkový obchod a v první polovině týdne též četní zástupci cizozemských pivovarů.

Počítá se, že je již oblast žatecká v průměru ze 40 až 45 proc. vyprodána. V českém obvodu oblasti se více prodávalo a odhaduje se, že více než polovina tamní sklizně je obchodem určité již vykoupěna. Renomované části oblasti jsou ze 60 až 80 proc. vyprodány.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala do dnes 2.601 žoků v hrubé váze 5.798 centů a 50 kg žateckého chmele sklizně 1935.

Za uplynulou hospodářskou sezonu od 1. září 1934 do 31. prosince 1935 bylo vyvezeno z Česko-

7.

český zpěv o svou rodnou vesničku. Česká menšina v cizině nezanikne bude-li mít tak zdárné syny a dcery a bohdá povolána bude k velkým a slavným činům... (vstane) Půjdu, abych to zaznamenal v kronice. S Bohem! (Odchází).

Všichni: Děkujeme vám dědečku — s Bohem!
Mařenka: Také bychom měly jít Liduško. Ty, Jeníku, nepůjdeš s námi?

Jeník: Počkám si do západu slunce, abych se naposledy ještě pokochal pohledem na naši milou vesničku.

Liduška (uleknuta): Naposledy? (Bolestně) Jeníku!

Mařenka (rozčilená): Co pravíš Jeníku? Proč naposledy?

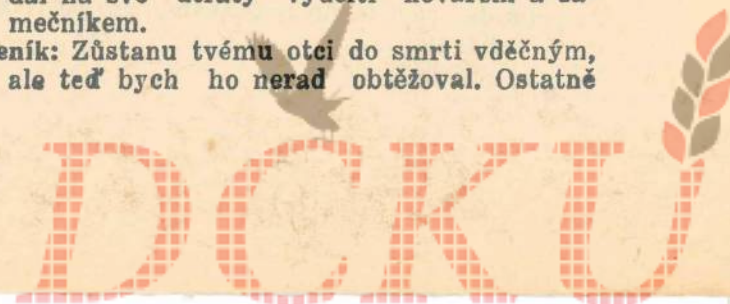
Jeník (vážně): Ano, naposledy, neboť zítra již odcházím daleko do světa.

Mařenka i Liduška (chvatně): Do světa? A proč chceš od nás odejít?

Jeník: Musím... Naše chaloupka je tuze chudíčká, aby nás všechny užívala. A výdělků není. Ve světě najdu práci a štěstí své a bohdá se zase vrátím.

Mařenka: Otec by ti dílnu založil. Vždyť tě dal na své útraty vyučit kovářem a zámečnickem.

Jeník: Zůstanu tvému otci do smrti vděčným, ale teď bych ho nerad obtěžoval. Ostatně

slovenska 107.988 centů á 50 kg v hodnotě 197.942.000 Kč. Z celkové sklizně chmele v roce 1934 v Č. S. R. činí tento vývoz 76 proc. Nejvíce chmele vyvezeno do Německa a to 19.825 celních centů á 50 kg, pak do Belgie 16.342 centů, do Francie 14.712 centů a do Spojených států Severoamerických jen 9.946 centů.

V Německu obchod se živě rozvíjí, zejména v renomovaných oblastech. Špalt a Tettngang jsou úplně vyprodány. V Holedavě jsou čilé výkupy při cenách 200 až 300 marek. V Hersbrucké oblasti kupuje se chmel za 170 až 200 marek za 50 kg.

Český odbor Jednoty chmelařské
v Žatci.

Ovocné stromky a keře

jabloně, hrušně, třešně, višně, švestky, renklody a růže nejlepších druhů levně nabízí

M. TUČEK, ovocné školky

PODCURKOV, poczta Glińsk-Czeski.

Smrčky výšky od 50 cm až 1 m. 1000 kusů 90 zl. a ne 100 kusů 90 zl., jak bylo chybně v minulých číslech otisknuto.

Celé Volyni jsou známa

nejchutnější piva

z parostrojního pivovaru

V. ZEMANA v Lucku.

Specialita pivovaru—„SAKURA“.

Doporučuj všude

tohoto českého podniku znamenitý mok.

Nejlepší je

PIVO

= pivovaru „Kvasilov“ =

„SALVATOR“, „EXPORT“

„MARCOVÉ“ a „STOLOVÉ“.

Všichni kupujeme u firmy **G. VUGMEJSTER**, Rovno. ul. 3. Maje 129.,
poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. Vugmejster
své komisní sklady a jmenovitě:

- 1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
- 2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
- 3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
- 4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Gerszowski & Sp.
- 5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků
Žirardovských závodů jako: plátna lněná a bavlněná, brezenty a j.

Ceny tovární — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5 zl. za metr.

Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožešin a hotových kožešinových
palet francouzských facon, a to: pižmovcových, fokových, hříběčích, teletinových, krtkových,
murmlových a j.

Ceny nejnižší!

NEKUPUJTE, POKUD JSTE SE NEINFORMOVAL U NÁS a nechybíte!

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem (ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO V ROVNĚ)

ul. 3. Máje 149.

dodá Vám levné a na výhodných podmínkách:
Pluhy, kultivátory, plecí stroje orig. „B Ä C H E R“. a také UNIA dřive „WIENZKY“
Řezačky, kruhadla orig. „B O R E K“. Triery „P F Ö N I X“. Čistící
mlýnky orig. „E X N E R — K A U B“. Odstředivky, máslnice
a pařáky „ALFA LAVAL“ —

Kainit,
sůl draselnou, Kalimag
výrobky SPÓLKI AKCYJNEJ
EKSPŁ. SOLI POTASOVYCH.
LWÓW, PLAC SMOLKI č. 5.

MLÁTIČKY WICHTERLE — KOVÁŘÍK.

S E C Í S T R O J E orig. Melichar lžičkový „U N I K U M“ nebo trybkový „P A T R I A“
různých velikosti i kombinované „I M P E R A T O R“ nejlevnější a nejvýhodnější koupíte
ze skladišť a prostřednictvím ČESKÉHO HOSPODÁŘSKÉHO DRUŽSTVA V ROVNĚ.

Nabízíme Vám právě do Lvova došlé ORIG. MELICHAR

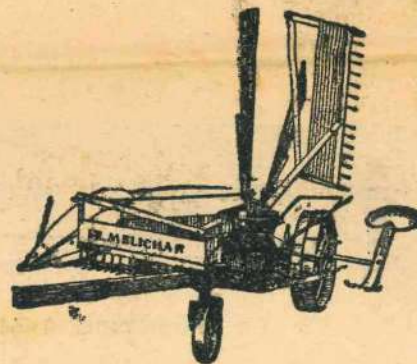
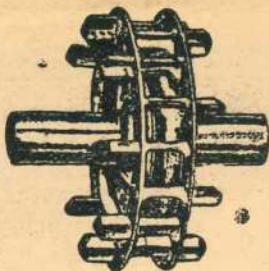
Ž A C Í S T R O J E s kroužkovým
mazáním a s OLEJOVOU LAZNÍ
za ceny bezkonkurenčně nízké.

SOUČÁSTKY K ŽACÍM STROJŮM:
DEERYNG, MAC-CORMICK, MELICHAR
A JINÝM.

Zastoupení
světoznámých továren

Melichar—Umrath i Ska.

Lwów, Grodecka 61.

Hnojiva dusíkatá, saetra vápenná (ledek), nitrofos, supertomasyna a jiné
výrobky státních továren dusíkatých látek
W MOSCICACH I CHORZOWIE.

SUPERFOSFAT.
Zjednoczenie Fabryk superfosfatowych
w Polsce, Warszawa, Kredytowa 4.

Účelem
Českého Hosp. Družstva
v Rovně jest dodatí Vám
nejlevnější a nejvýhodnější zboží.

Sklady: Rovno, ul. 3-go Maja 149; Kvasilov, u p. V. Červenky; Luck, ul. Piłsudskiego 65.
Straklov, u p. J. Suchého; Volkov, u p. V. Mráčka. Dům V. Zemana.
Zdolbunov, u p. Alexandra Khola.

Czeska Spółdzielnia Kredytowa

České Úvěrní Družstvo v Rovně, 3-go Maja 149. ,

Vám nejlépe zajistí Vaše vklady. Konto v P.K.O. č. 82034.

Poskytování zápůjček na nákup hosp. strojů, umělých hnojiv.

Žádejte informace.

Tiskárna a vydavatelství „Hlasu Volyně“, spol. s. r. o. Odpovědný redaktor V. Perný.

